

[Mimi Jakobsen]

ne grænser. Hvis disse immigranter f.eks. kunne påvise en historisk, kulturel eller slægtsmæssig forbindelse til Danmark – og det vil der nok være nogle der kan – så CD i hvert fald gerne, at man drøftede, om man ville etablere en form for immigrationskvote for disse mennesker, da vi jo har et indvandrerstop.

Om sagsbehandlingen har jeg sagt, at kan vi finde klare kriterier for genoptagelse af sager – kunne man eventuelt indføre det lille flygtningeævn, der kan tage sig af spørgsmål om genoptagelse eller ikkegenoptagelse – så er det udmærket. Det vil vi gerne medvirke til. Vi synes også, det er rart at høre, at det åbenbart grundløse system, man har, fungerer rimelig godt.

Man er nødt til så til gengæld at sige, at oplysninger altså tager tid. Vi kan ikke foregøgle hinanden, at det er de rene ekspeditionssager fra ind-bakken over i ud-bakken. Vil man være sikker på, at retssikkerheden bliver opfyldt, tager det tid. Vil man omvendt være sikker på, at der ikke er nogen, der smutter unødigt ind, tager det også tid. Derfor er der selvfølgelig grænser for, hvor meget man kan skære behandlingstiden ned.

En anden ting, som må slå forventningerne om den hurtigere sagsbehandling lidt ned, er, at vi faktisk ikke mener, det er rimeligt – efter de indvendinger, der nu er rejst – at det i visse tilfælde er flypersonale rundt omkring, der skal afgøre, hvem der skal have asyl i Danmark. Jeg vil også gerne bebude, at vi gerne vil diskutere visumkravet. På nogle områder vil der utvivlsomt være brug for flere ressourcer, og her kan jeg sige, at det er CD helt parat til.

Med hensyn til familiesammenføringerne vil jeg gerne overordnet dele dem op i flygtninge og indvandrere. Jeg mener, at flygtninge, der har revet sig selv op med rode og pludselig har måttet forlade deres land, i og for sig har en endnu større berettiget forventning om, at de, når der er gået en eller anden frist, kan få deres familier hertil, og for dem ønsker vi ingen stramninger.

Med hensyn til indvandrerne er det meget få ting, vi vil være parat til at se på. Børneægteskaberne har været nævnt til næsten trivialitet, og det vil vi også gerne drøfte. Ægtefæller ser vi ikke de store problemer i.

Proformaægteskaber er vi imod; debatten blev jo først rigtig interessant, hvis nogen gik op og sagde, at de var for dem. Jeg tror ikke

meget på, at man skal flytte fristen fra 2 år til 4 år, men hvis det virkelig er rigtigt, at der er grove eksempler – vi har jo hørt om det – og at der oven i købet er penge involveret i det, kunne man da overveje at forhøje strafferammen.

Men jeg understreger igen, at det er ufattelig små nedbringelser, dette vil medvirke til. Lad os derfor ikke foregøgle befolkningen eller os selv, at nu går vi til den, og nu gør vi et reelt, voldsomt indgreb, for det gør vi ikke, og det bør vi altså heller ikke efter min mening.

Jeg bliver nødt til lige at nævne, at med hensyn til retskravet for de facto-flygtninge må justitsministeren ikke regne med CD's støtte. Grupper, der ikke har tungtvejende grunde til at få denne status, får den jo heller ikke, og når folk har tungtvejende grunde, så vil vi ikke tage retskravet fra dem. Hvilke kriterier der så skulle være for det, mangler vi også en udlægning af.

Til sidst må jeg sige, at det lyder så flot, når hr. Helge Adam Møller siger: »Vi skal styre udviklingen, udviklingen skal ikke styre os.« Det er glimrende til en pjecce eller en tryksag, jeg tror, det ville pynte mange steder, men her må jeg bare sige: Så lad os dekretere fred på Jord. Det kan vi lige så godt gøre med det samme, så lad os blive enige om det og stryge lap-peløsningerne. Det er den eneste måde, vi kan styre det problem på.

Jeg når ikke mere.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Min reaktionsevne er ikke så stor, som den burde være, og fru Pia Kjærsgaard var færdig, før jeg nåede at reagere med en kort bemærkning.

Fru Pia Kjærsgaard sagde her fra talerstolen, at ud af 1.700 fremstillede i byretten var de godt 1.000 fremmede. Det er formodentlig et ganske korrekt tal, men fru Pia Kjærsgaard glemte at meddele, at de godt 1.000 jo ikke er fremmede, der bor i Danmark. For det første omfatter det turister, der kommer til landet og f.eks. laver forsøg på smugling, men det omfatter jo også de asylansøgere, der kommer til landet, og som skal frihedsberøves en kortere tid, indtil man har fastslået deres identitet. Før den frihedsberøvelse skal de fremstilles i byretten, og det har ikke noget som helst at gøre med, at de er kriminelle.